

Jim Callahan
omnibus

2

Jim Callahan
omnibus

2

Martin Brouwers

Eveneens verschenen in deze reeks:

Jim Callahan omnibus 1

Jim Callahan omnibus 3

Alle verhalen zijn ook als losse boeken beschikbaar.

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

ISBN: 9789402149425

Uitgeverij: Brave New Books

© 2016 Martin Brouwers

2e druk 2025

*www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers
martinbrouwersboeken@gmail.com*

INHOUD

IJskoud

Blz. 7

De Roemeense kwestie

Blz. 157

Jim en de cyborg

Blz. 313

IJskoud

INHOUD

- 1. Winter in het land**
- 2. De verdwijning**
- 3. Op het juiste spoor**
- 4. Twilight Zone?**
- 5. Een andere dokter doet zijn intrede**
- 6. Redder in nood**
- 7. Ziekenhuisperikelen**
- 8. Een dubieuze meeting**
- 9. Terugkeer naar het ziekenhuis**
- 10. Dokter Jim**
- 11. Wie niet weg is...**
- 12. Een reddende engel in een witte jas**
- 13. Achtervolging door het ziekenhuis**
- 14. Een lastige situatie**
- 15. Afspraken en plannen**
- 16. Een operatie en Lasagne Bolognese**
- 17. Nachtelijke werkzaamheden**
- 18. Wie zijn neus in andermans zaken steekt...**
- 19. De verdwenen verpleegster**
- 20. Toestanden bij "MedCo."**
- 21. Uiytdenwilge in actie en een gevaarlijk plan**
- 22. Het net sluit zich**
- 23. Het doek valt!**
- 24. Toch een "horrordokter"?**
- 25. En dan... is er koffie...**

1. Winter in het land

Dikke sneeuwvlokken waren opnieuw de hele nacht onafgebroken blijven neerdalen en hadden de witte deken waarmee het land bedekt was alleen nog maar dikker gemaakt.

Omdat de temperatuur nog steeds ver onder het vriespunt lag had de hard geworden sneeuw zich overal stevig op vastgezet zodat het moeilijk was de trottoirs en de paden schoon te maken. Natuurlijk reden de strooiwagens van Rijkswaterstaat en de gemeenten al de hele nacht af en aan om de hoofdwegen schoon te houden, maar het leek of men aan het dweilen was met de kraan open.

Aan de hopeloze uitdrukking op zijn gezicht te zien moet ook de nogal flinke chauffeur van de strooiwagen dat gevoel hebben gehad.

Alhoewel het al tegen zevenen in de ochtend liep was het nog stikdonker. Alleen waar voldoende straatverlichting was en het licht van de lantaarns weerkaatst werd door de witte laag sneeuw leek het soms wel midden op de dag te zijn. Wat later in de ochtend was de hevige sneeuwval wat afgenomen zodat de ruitenwissers van de zware Mercedes strooiwagen op de interval-stand gezet konden worden.

Ver voor hem uit waren de achterlichten en het gele zwaailicht van de sneeuwschuiver te zien die de enorme hoeveelheid gevallen sneeuw naar de kant van de weg schoof, zodat de strooiwagen met zijn vijf ton strooizout zijn werk kon doen.

Het strooizout was de vorige avond al ingereden vanuit een van de vijf enorme zoutloodsen die Rijkswaterstaat in bezit had en de chauffeur had de auto en de route, na de briefing van later die avond, toegewezen gekregen. Ondanks zijn vermoeidheid kon hij zich de briefing nog goed herinneren.

Er gold al zes dagen een code rood weeralarm. Enerzijds vanwege de heftige, aanhoudende sneeuwval en anderzijds vanwege de krachtige rukwinden met soms wel pieken van windkracht acht, oftewel een windsnelheid van bijna negentig kilometer per uur.

De leidinggevende was tijdens de briefing duidelijk geweest: omdat het land een uitzonderlijke, extreme periode doormaakte was besloten al het materieel en alle mankracht in te zetten wat inhield dat achthonderd chauffeurs met zo'n vijfhonderd strooiwagens en driehonderd sneeuwschuivers aan de bak moesten. De mankracht en het materieel van de verschillende gemeenten kwamen daar nog bij.

Er had zo'n tweehonderdduizend ton strooizout in de zoutloodsen klaargelegen om uitgestrooid te worden en het was al zes dagen een gekkenhuis.

De chauffeur zag de sneeuwschuiver voor hem afslaan naar rechts en gaf richting aan.

In zijn rechterbuitenspiegel zag hij een auto op gepaste afstand achter hem rijdend, wat zo langzamerhand een bijzonderheid aan het worden was. Sinds enkele dagen was er weinig verkeer op de wegen. Gewoonweg omdat het op veel plaatsen niet begaanbaar was vanwege het dikke pak sneeuw of omdat het gevaarlijk glad was.

De extreme sneeuwval en kou hadden eigenlijk het normale leven in Nederland behoorlijk ontwricht. Treinen reden niet of nauwelijks, vluchten werden geannuleerd, de transportsector zat met de handen in het haar en het gros van de werkende bevolking kon met geen mogelijkheid op het werk geraken.

Omdat de aanvoer van levensmiddelen stagneerde raakten de schappen in de supermarkten steeds verder leeg.

De overheid had opgeroepen aan de ouderen en zieken te denken en de installatiebedrijven hadden hun handen vol aan het repareren van bevroren en kapotte leidingen.

Vermoeid draaide de chauffeur aan zijn stuur en stuurde zijn zware vrachtauto door de bocht.

Het was misschien vanwege zijn vermoeidheid dat hij te laat zag dat de sneeuwschuiver voorbij de bocht stilstond.

Zijn voet schoot naar het rempedaal en hij klemde het stuur stevig met twee handen vast. Met een schok kwam zijn auto tot stilstand, op slechts enkele centimeters afstand van de sneeuwschuiver.

Geschrokken en geïrriteerd kneep hij zijn ogen tot spleetjes en tuurde voor zich uit. Aan de rook uit de uitlaat van de

sneeuwschuiver te zien draaide de motor nog. De lichten waren nog aan, evenals de gele zwaailamp op de wagon en het leek alsof hij elk moment weer in beweging kon komen. Dat gebeurde echter niet en de chauffeur van de strooiwagen werd ongeduldig.

In zijn spiegel kijkend zag hij dat de auto die al enige tijd achter hem reed, ook stilstond. Die had natuurlijk ook weinig keus omdat het pak sneeuw vóór de twee vrachtauto's te dik was om door te gaan. Het was een brede straat die aansloot op een randweg, waar onder normale omstandigheden veel gebruik van gemaakt werd.

Links van de straat stonden alleen struiken, zowel bladhoudende als kale, bladverliezende bomen. Allemaal onder een dikke laag sneeuw bedolven. Rechts was een heuvel met daarbovenop, omgeven door sparren en kale berkenbomen, eveneens door een dik pak sneeuw bedekt zoals op oude ansichtkaarten, slechts één huis. Zowel beneden als boven brandde licht en achter een van de bovenramen was duidelijk een jongeman te zien. Jim Callahan had vanachter zijn slaapkamerraam het tafereel gadeslagen en vroeg zich eveneens af waarom de sneeuwschuiver gestopt was.

Hij had gezien hoe de strooiwagen plotseling remde en wachtte op het moment dat de stoet weer in beweging zou komen.

Dat gebeurde niet.

De situatie had nu Jims volle aandacht en om het buiten beter te kunnen zien deed hij het slaapkamerlicht uit. Nu had hij perfect zicht op wat zich voor zijn huis afspeelde.

Hij zag hoe de chauffeur van de strooiwagen uitstapte, een blik wierp op de wachtende auto achter hem en vervolgens zijn schouders ophaalde om aan te geven dat hij ook niet wist waarom de sneeuwschuiver stilstond. Jim zag hoe de chauffeur vervolgens naar de sneeuwschuiver liep en hard op het portier van de bestuurder klopte. Hij zag hoe de chauffeur op zijn tenen ging staan om door het raam van de hoge auto te kunnen kijken, om meteen daarna het portier open te trekken en half in de cabine van de strooiwagen te verdwijnen.

Het volgende moment liet de chauffeur zich weer naar buiten zakken, keek verschillende keren om zich heen en haastte zich terug naar zijn eigen wagen en klom in zijn eigen cabine. Jim was nu nog nieuwsgieriger geworden. Wat was daarbuiten aan de hand?

Wacht eens, hij dacht ineens aan zijn verrekijker... waar lag dat ding ook alweer?

Hij dacht even na en graaide vervolgens onder zijn bed waar hij de kijker aantrof. Snel stond hij op en nam zijn positie voor het raam weer in, zette de kijker aan zijn ogen en zoomde in op de cabine van de sneeuwschuiver waarvan het portier nog steeds openstond.

Daarom was ook de interieurverlichting nog steeds aan .

Jim stelde zijn verrekijker scherp en kon zo met gemak in de cabine kijken. Eigenlijk zag hij niets ongewoons aan de cabine van de sneeuwschuiver, behalve dan dat de chauffeur ontbrak!

Waar was de chauffeur gebleven?

Zijn blik verplaatste zich van de cabine van de sneeuwschuiver naar de cabine van de strooiwagen waarvan de chauffeur, zichtbaar ontdaan, met de microfoon in de hand zijn ontdekking doorgaf aan de centrale.

Jim had het gesprek natuurlijk niet kunnen horen maar begreep dat zijn voor gevoel juist was geweest toen enkele minuten later een politieauto de straat inreed en stopte achter de auto die nog steeds stilstond achter de twee vrachtwagens. Hoe had Jim kunnen vermoeden dat dit het begin zou zijn van een zeer merkwaardig avontuur waar velen, vanwege de talrijke eigenaardigheden en beslist niet ongevaarlijke situaties, zeker voor terug zouden deinzen.

2. De verdwijning

De verdwijning van de sneeuwschuiverchauffeur stond niet op zichzelf, zoals al spoedig zou blijken!

Jim Callahan was, als zogenaamde “ooggetuige” vriendelijk verzocht mee te gaan naar het politiebureau om te beschrijven wat hij waargenomen had. Dus daar zat hij dan. Hij keek op de klok boven de deur naast hem en zag dat het inmiddels kwart over acht geworden was.

Over school hoefde hij zich al dagen niet druk te maken omdat alle scholen in het land de deuren gesloten hadden. Tja, veel scholieren vonden ongetwijfeld dat deze winter zo ook z'n voordelen had.

Hij zat voor een groot bureau en had zojuist zijn verhaal verteld aan de agent tegenover hem, dat vervolgens door een agente op de computer ingetikt was. Waarschijnlijk zou de politie niets aan hem hebben maar hij werkte graag met ze mee. Tijdens het onderhoud had Jim de onrust op het politiebureau opgemerkt doordat agenten over de gangen heen en weer liepen en omdat hij soms stukken van hun conversaties had opgevangen. Er was duidelijk sprake van verhoogde activiteit op het bureau en het had zeker niet alleen te maken met het weer. Nee, er was veel meer aan de hand.

‘Zo jongeman,’ zei de agent tenslotte die tegenover Jim zat. ‘Ik denk dat we alles nu wel hebben. Dank voor je medewerking en mocht je nog iets te binnen schieten...’

‘Dan weet ik u te vinden,’ maakte Jim de zin af. ‘Ik heb het nummer van het bureau. Hoe is het trouwens met rechercheur Klaassen?’

De agent keek Jim verbaasd aan.

‘Rechercheur Klaassen maakt het goed, hij is momenteel met een zaak bezig. Maar... ken je hem dan?’

‘Jazeker,’ antwoordde Jim, ‘we hebben enkele keren met elkaar gewerkt... maar ik wil u niet langer ophouden.’

Hij stond op en stak zijn hand uit naar de agenten.

‘Blijft u maar hier hoor,’ zei hij nog, ‘ik kom er zelf wel uit...’ en hij liet de twee agenten achter die elkaar verbaasd

aankeken.

Jim kende de weg in het politiebureau en liep zonder haast te hebben naar het trappenhuis. Hij werd geregeld gepasseerd door met elkaar pratende agenten en ving zodoende flarden van hun gesprekken op. Tegen de tijd dat hij de uitgang bereikt had wist hij wat iedereen op het bureau zo bezighield en dat had zeker niets met het weer van de laatste dagen te maken. Hoewel de extreme sneeuwval op zich ook al merkwaardig genoeg was ging het hier om iets dat nog veel opmerkelijker was.

Hij stapte door de zware, glazen deur naar buiten en begon aan zijn tocht huiswaarts. Hij had het aanbod van de politieagent om hem door een auto thuis te laten brengen, vriendelijk afgewezen.

Zijn jas zo hoog mogelijk dichtritsend en de kraag omhoog zettend, zocht hij het schoongeveegde gedeelte van de rijbaan op en begon met de handen in de jaszakken te lopen. Het trottoir was nagenoeg onbegaanbaar geworden door zeker dertig centimeter sneeuw en op de rijbaan bevond zich nauwelijks verkeer. Af en toe stapte hij even opzij, de dikke laag sneeuw in om een auto voorbij te laten gaan, en voor de kruispunten ging hij het trottoir op om toch veilig over te kunnen steken.

Je had altijd bestuurders die de gladheid toch weer wisten te onderschatten en volgens de nieuwsberichten was het aantal slippartijen sinds de heftige sneeuwval begonnen was, haast niet meer te tellen. Alhoewel het er sinds een dag of twee op leek dat de meeste mensen hun rijstijl wel aangepast hadden, maar er waren natuurlijk ook steeds meer mensen die hun auto thuislieten.

Je kon er wel van uitgaan dat de mensen die nu voorbijreden noodgedwongen de auto hadden gepakt. Misschien omdat ze door hun levensmiddelen heen waren of omdat ze naar de huisarts of het ziekenhuis moesten.

Het kon ook zijn voor een bezoek aan de apotheek, voor medicijnen, of om voor anderen te zorgen die verder van hen vandaan woonden.

Even dacht Jim aan al die mensen die voor zorg van anderen afhankelijk waren en die zich nu in een moeilijke situatie

bevonden, maar al snel concentreerde hij zich weer op wat hij op het politiebureau allemaal opgevangen had.

In gedachte ordende hij de flarden van gesprekken die hij opgepikt had en probeerde er vervolgens één verhaal van te maken. Hoe duidelijker het verhaal werd, hoe ongeloofwaardiger het begon te lijken. Vanaf kwart voor zeven gisteravond waren bij verschillende politiebureaus, verspreid over het hele land, vreemde telefoontjes binnengekomen. Enkele tientallen mensen waren sinds gistermiddag van het ene op het andere moment verdwenen. Spoorloos!

Zelfs toen Jim op het bureau zat kwamen er nog meldingen binnen.

Of dat nog niet vreemd genoeg was begonnen er ook meldingen binnen te komen van mensen die plotseling bewusteloos geraakt waren en mensen die wartaal uit begonnen te slaan om vervolgens hard weg te rennen.

Ook waren mensen van het ene op het andere moment verschrikkelijk ziek geworden, allemaal zonder duidelijk aanwijsbare reden en zonder enige aanleiding!

De alarmdiensten stonden voor een raadsel en kwamen mensen te kort om alle meldingen goed te kunnen verwerken. Laat staan dat de politie meteen een onderzoek kon beginnen naar de verdwenen mensen. Voor zover Jim begrepen had, hadden de verdwenen mensen geen enkel spoor achtergelaten en had niemand ook maar enig idee waar ze gebleven waren. Sommigen waren, zoals in het merkwaardige geval van de sneeuwschuiverchauffeur, gewoon tijdens hun werk verdwenen. Anderen waren vanuit huis verdwenen.

Eén geval dat Jim duidelijk op de hal opgepikt had, betrof een vrouw die verdween nadat ze onder de douche gestapt was. Haar man had in paniek de politie gebeld en gezegd dat de voor- en achterdeur van het huis gewoon op slot waren geweest. Zowel vóór als ná haar verdwijning. Hij had niets meer van haar gehoord.

De politie kon niet meer doen dan zijn verklaring telefonisch opnemen en beloven later op de dag iemand langs te sturen. Ja, er was een gigantisch gebrek aan mankracht waardoor de

politie niet kon doen wat ze eigenlijk zou willen doen.

Toen Jim over dit alles nagedacht had besloot hij, voor hij conclusies zou proberen te trekken, eerst naar de plaats te gaan waar de chauffeur verdwenen was, vlak voor zijn huis.

De politieagent had op dat moment heel summier rondom de sneeuwschuiver rondgekeken en naar voetsporen gezocht, maar niets gevonden.

Omdat zowel boven als beneden licht brandde was de agent naar Jims huis gegaan en had vriendelijk gevraagd of iemand iets opvallends gezien had. Jim was meteen meegegaan en dat was het dan.

Hij had zijn huis bijna bereikt en zag dat de strooiwagen, de sneeuwschuiver en de gewone auto inmiddels verdwenen waren.

Hij keek even op zijn horloge. Bijna negen uur en het was inmiddels al aardig licht geworden, maar het beloofde een bewolkte dag te blijven. Jim stond stil op de plaats waar de sneeuwschuiver had gestaan en keek langzaam rond, maar kon niets ongewoons bespeuren.

Zeer vreemd.

Een chauffeur die zomaar verdwijnt, en al die andere mensen natuurlijk en dan nog die plotselinge ziektegevallen en mensen die zomaar bewusteloos raakten. Er moest toch een logische verklaring voor zijn. Ondanks dat hij het nu toch wel erg koud begon te krijgen besloot hij nog niet naar huis te gaan.

Hij stak de straat over, naar de kant die dichtbegroeid was met struiken en kale bomen. Het leek wel of iemand een dikke, witte deken over alles getrokken had en hij stond op het punt zich om te draaien toen hem plotseling iets opviel.

Iets verderop staken bruine takken door de witte deken heen en waren wat groene bladeren van een struik zichtbaar, alsof de sneeuw eraf gevallen was.

Toen Jim dichterbij kwam leek het erop dat hier iets of iemand zich door de struiken gewrongen had. Dat moest dan rond zevenen gebeurd zijn omdat het toen opgehouden had te sneeuwen en het sindsdien ook niet meer gesneeuwd had.

Het zou natuurlijk ook om een afgebroken tak kunnen gaan die bezweken was onder de dikke laag sneeuw die erop

gelegen had. Toen zag Jim ook duidelijk de voetsporen, diepe afdrukken in de sneeuw. Voetsporen van een volwassene en ze liepen vanaf de plaats waar de sneeuwschuiver had gestaan naar de plaats waar hij nu stond. Heel merkwaardig, dit was iets om over na te denken. Zouden deze voetsporen van de verdwenen chauffeur kunnen zijn?

Ja, buiten dat bleven er nog genoeg vragen over en deze vreemde zaak had nu zeker Jims belangstelling gewekt!

3. Op het juiste spoor

'Hier Jim, drink dit maar eens op,' zei zijn moeder terwijl ze een grote mok warme chocolademelk voor hem op de salontafel zette.

'Dank ma,' en hij vouwde zijn ijskoude handen om de mok heen.

Zijn moeder en zusje waren thuis en het was zijn vader toch gelukt met de auto naar het werk te gaan. Blijkbaar was de route die hij zou moeten volgen voldoende sneeuwvrij gemaakt. Het was nu wel een geluk dat ze vlakbij de randweg woonden die verschillende aansluitingen had met de snelweg. De snelwegen en andere hoofdwegen werden constant bereden en schoongehouden door de sneeuwschuivers en strooiwagens, maar het bleef natuurlijk oppassen geblazen.

Iedereen hoopte maar dat het vandaag niet opnieuw zou gaan sneeuwen. Veel mensen hadden de afgelopen dagen al urenlang in hun auto's vastgezeten in de sneeuw, wachtend op hulp van een sneeuwschuiver of een of andere pechdienst. De pech- en hulpdiensten konden het aantal noodoproepen nauwelijks bijhouden.

Nederland is nu eenmaal geen winterland waar alles en iedereen voorbereid is op jaarlijks terugkerende strenge winters met bergen sneeuw. Er was geen enkele aanwijzing geweest voor deze extreme winter en meteen toen de eerste sneeuwbuien, gepaard met enorme windkracht en vrieskou, over het land raasden begonnen de problemen al.

Jim nam een slok van zijn chocolademelk en voelde zich al wat warmer worden.

'Jim!' riep zijn moeder vanuit de keuken. 'Ik neem zometeen Sophie mee naar buiten zodat ze wat kan sleeën. Misschien maken we wel een hele grote sneeuwpop!'

Jim keek naar zijn moeder die in de keuken de spulletjes van het ontbijt aan het opruimen was.

'Goed ma... er ligt weer zo veel sneeuw dat je de hele tuin vol kunt zetten met sneeuwpoppen...'

Zijn moeder lachte.

‘Eentje zal genoeg zijn. Daarna zal ze vanwege de kou wel weer snel naar binnen willen. Jij redt je wel hé?’

Alhoewel ze wist dat Jim zich altijd wel redde stelde ze toch de vraag.

‘Ja hoor ma,’ zei hij opgewekt, ‘ik zal Mark voorstellen of we boodschappen voor zijn moeder kunnen doen en misschien kunnen we ook de stoep sneeuwvrij maken. Ik denk dat er voor ons weer genoeg te doen is.’

‘Goed Jim,’ zei zijn moeder tot slot, ‘dan haal ik nu je zusje van boven...’

Toen zijn moeder verdwenen was liep Jim naar de tv, pakte de afstandsbediening en liet zich in de bank vallen. Hij besloot wat te zappen om te zien of er iets gezegd zou worden over de raadselachtige gebeurtenissen. Als het al zo zou zijn zou dat wel erg snel zijn, maar hij dacht niet dat de politie dit lang stil zou kunnen houden.

Hij had gelijk.

Op de eerste zender die verscheen was al een ingelast journaal vanwege de gebeurtenissen die ochtend. Weliswaar heel beknopt want de politie wist nu eenmaal niet veel meer dan dat er schijnbaar zomaar mensen in het niet verdwenen of ziek geworden waren. Jim drukte even op de volumeknop van de afstandsbediening en luisterde met volle aandacht naar wat de nieuwslezer te vertellen had;

‘...zonder een enkel spoor achter te laten. De politie doet wat ze kan maar kampt nog steeds met een tekort aan mankracht. Iedereen die inlichtingen of aanwijzingen kan verschaffen wordt verzocht contact op te nemen met het plaatselijke politiebureau...’

Meteen zapte Jim door naar de volgende zender...

‘...van de aardbodem verdwenen! Het gaat momenteel om tenminste drieëntwintig mensen, volwassen mannen en vrouwen die sinds gistermiddag spoorloos zijn. Over de golf van plotseling ziek geworden mensen bestaat ook nog geen enkele duidelijkheid. Sommigen van hen bevinden zich nog steeds in levensgevaar. De politie kan niet zeggen of er een verband

bestaat tussen de zeer raadselachtige verdwijningen en de ziektegolf, al lijkt dat wel zeer aannemelijk. Als u inlichtingen...'

Jim zette de tv weer uit en vroeg zich af of hij weer naar buiten zou gaan, naar de overkant van de straat. Zou hij daar misschien nog meer opvallende dingen aantreffen? Hij liep naar de hal, trok zijn schoenen en zijn winterjas weer aan en verliet het huis.

In de grote voortuin waren zijn moeder en zusje druk bezig met het bouwen van de sneeuwpop, wat gezien de enorme dikke laag sneeuw geen probleem hoefde te zijn. Zodra zijn zusje hem in het vizier kreeg smeed ze een kleine sneeuwbal zijn kant op en had de grootste lol, alhoewel de sneeuwbal Jim op een meter miste.

Na een sneeuwbal teruggegooid te hebben liep hij naar de overkant. Zijn moeder en zusje lieten al niet meer op hem en hij besloot zich een weg door de struiken te banen en wat dieper het bos in te gaan.

Hij had al snel het spoor van de voetstappen weer opgepikt en was benieuwd waar ze heen zouden leiden en tot hoever ze te volgen zouden zijn. Het dikke pak sneeuw maakte het niet gemakkelijk en hij ploegde zich er met veel moeite doorheen. Af en toe een tak vastgrijpend waardoor er weer een lading sneeuw over hem heen viel. Hij klopte de sneeuw onmiddellijk af omdat het al koud genoeg was zonder sneeuw op je hoofd en in je nek.

Na enige tijd bleek hij zich al behoorlijk ver in het kale bos te bevinden en tot zijn grote teleurstelling vielen er opnieuw sneeuwvlokken. Eerst nog kleine, zo hier en daar, maar al snel grote, dikke sneeuwvlokken en ze dwarrelden steeds dichter op elkaar naar beneden.

Dat was een tegenvaller.

Jim volgde met zijn ogen de vervagende voetstappen en beseft al snel dat het spoedig geen zin meer zou hebben ze nog proberen te volgen. Hij dacht na... wat lag er aan de andere kant van dit kleine bos? Een bouwmarkt, gelegen aan een smalle weg die naar het centrum van de stad leidde en verder niets dan weiland.

Het sneeuwde steeds harder en de wind zette op. Het zicht werd steeds minder en hij besloot zo snel mogelijk terug naar huis te gaan.

Zijn moeder en zijn zusje zouden ongetwijfeld al naar binnengegaan zijn.

Het vroor al enkele graden maar door de aanzwellende wind leek het alsof de temperatuur met de minuut daalde en hij trok de muts van zijn jas ver over zijn hoofd. Vervolgens haalde hij zijn handschoenen tevoorschijn en toen hij deze aangetrokken had voelde het al een stuk behaaglijker. Al zou ook dit slechts van korte duur zijn want het leek erop dat de aanzwellende wind de voorbode was van de zoveelste storm. Het gieren van de wind werd steeds luider, de sneeuw viel in steeds dikkere vlokken en je kon nu wel spreken van een echte sneeuwstorm.

Dit was zeker niet alleen een tegenvaller voor hem maar ongetwijfeld ook voor de politie. Buiten naar sporen zoeken konden ze nu wel vergeten. De storm zou spoedig alle sporen uitgewist hebben. Vreemd genoeg ging het de laatste dagen niet om slechts plaatselijke sneeuwstormen, maar werd het hele land erdoor geteisterd. Soms duurden ze maar even en soms hielden ze urenlang, of zelfs een hele nacht aan.

Door de harde wind die zijn gezicht striemde en de sneeuw die in zijn gezicht sloeg kwam Jim nauwelijks nog vooruit. Hij hield één hand schuin voor zijn gezicht, net boven zijn ogen en de andere hand voor zich uit om zich ervan te verzekeren dat hij niet tegen een boom of boomtak aan zou lopen.

Inmiddels waren zijn eigen voetstappen ook onder een dikke laag sneeuw verdwenen en tuurde hij onder zijn hand door om in de verte ook maar iets te kunnen zien. Tevergeefs, want het zicht beperkte zich tot slechts een meter of twee, het feit dat hij zich in een bos bevond maakte niet veel uit, het bood hem nu geen bescherming.

De wind en de sneeuw raasden om hem heen.

Plotseling beseft hij dat hij niet meer wist welke kant hij opliep omdat hij soms zijn rug naar de wind draaide. Hij was elk gevoel voor richting kwijt en kon niet goed meer nadenken.

Nu zag hij letterlijk geen hand voor ogen meer en werd hij

haast doof van de om zijn hoofd huilende wind.

Hij hoorde een krakend geluid... misschien was het een afgebroken tak of... een omvallende boom.

Opnieuw een krakend geluid... hij werd ongerust.

Het gekraak kwam dichterbij en hij draaide zijn hoofd schuin opzij... was er nog iemand? Was er inderdaad iemand die steeds dichterbij kwam?

'Hallo! Wie is daar?!' riep Jim, maar hij hoorde zichzelf nauwelijks.

Zijn stem kwam niet boven het gehuil van de wind uit.

'Is daar iemand?!' riep hij nogmaals en even dacht hij een bewegende, witte schim te zien... een hoge, witte schim en die bevond zich vlak naast hem.

Vanaf toen ging alles heel snel en kon hij het alleen maar laten gebeuren.

Als versteend keek hij naar de reusachtige witte verschijning die nu plotseling met al zijn gewicht bovenop hem viel! Dat was het laatste dat hij zag voor hij het bewustzijn verloor...

4. *Twilight Zone?*

Toen Jim langzaam zijn ogen weer opensloeg kon hij alleen maar een witte waas waarnemen. Langzaam veranderde de waas in een gedaante, een reusachtige, witte gedaante, maar het was niet echt een menselijke gedaante.

Het was ook stil... doodstil!

Hij probeerde te bewegen... tevergeefs. Alle energie en alle gevoel was uit zijn lichaam verdwenen, hij kon alleen maar kijken. Beetje bij beetje kwam zijn gehoor terug maar hij hoorde alleen een ruis, als kwam het van heel ver.

Geleidelijk aan kwam de ruis dichterbij en het kwam hem bekend voor. Toen het nog harder klonk herkende hij het geruis van de wind en kon hij zich plotseling flarden van wat er gebeurd was, herinneren. Even raakte hij weer in paniek... hij zag opnieuw de grote, witte gedaante over zich heen vallen en slechts een enkele seconde werd het zwart voor zijn ogen.

Hij opende zijn ogen opnieuw en zag nu duidelijk een menselijke gedaante voor zich, maar helemaal bedekt met sneeuw. Een menselijke sneeuwpop zou je kunnen zeggen.

Hij lag niet meer op de grond maar op een bed en opstaan kon hij nog steeds niet. Zijn ogen bewogen zich van links naar rechts en hij zag alleen maar bomen, bedekt met een dikke laag sneeuw en wat verderop...

Hij spande zich in om het goed te zien, verderop stond inderdaad een grote groep mensen die allemaal naar hem keken. Een verwarrend geheel, wat moest hij hiervan denken? Wat was er aan de hand? Zijn hoofd bonkte en hij voelde zich misselijk. Het leek alsof hij elk moment weer bewusteloos kon raken. Het sneeuwde niet meer en het was ook niet koud meer. Het werd eigenlijk steeds warmer en aangenamer. Nu pas viel hem op dat het geruis verdwenen was, alsof de wind plotseling was opgehouden.

Het was niet lang stil want de grote groep mensen kwam langzaam in beweging en deden de takken onder hun voeten kraken...

Om de een of andere reden bleef het getal *drieëntwintig* door

zijn pijnlijke hoofd spoken en een angstig gevoel be kroop hem.

Waarom strompelde de groep naar hem toe en waarom keken ze naar hem en staken ze allemaal hun armen naar hem uit? Een van hen mompelde iets onverstaanbaars en al snel volgden de anderen zijn voorbeeld. Hun gezichten waren ongewoon bleek.

Allemaal volgden ze die ene man die strompelend op Jim toe liep. Maar waarom mompelde hij en waarom stak hij zijn armen uit alsof hij iets van hem wilde? Waren deze mensen misschien ziek?

Het tafereel van de mompelende, schuifelende menigte beangstigde Jim zo dat het zweet hem uitbrak. Wat was dit? Wat moesten ze van hem? De drieëntwintig mannen en vrouwen kwamen steeds dichterbij en het gemompel werd luider en luider terwijl hij zich nog steeds niet kon bewegen! Sommige gezichten zagen er ziekelijk uit.

Zijn hoofd bonkte en hij wilde het uitschreeuwen maar er kwam geen geluid uit zijn mond.

Nog enkele meters en de eerste mensen hadden hem bereikt, ze konden hem bijna aanraken... wat wilden ze toch?

Plotseling voelde hij zijn armen, hij kon ze weer bewegen en als in een reflex tilde hij ze op en zwaaide ze woest heen en weer om de enge menigte van zich af te houden!

Ze raakten hem bijna aan... hij moest zich verzetten en bleef woest met zijn armen zwaaien. Plotseling hoorde hij zichzelf weer, hij hoorde zichzelf schreeuwen.

'Weg jullie! Blijf van me af... wat moeten jullie van me?'

Toen begon de man, de aanvoerder van de groep, te spreken.

'Rustig maar Jim... rustig maar. Alles komt goed.'

Jim keek de man aan en zag diens wazige gezicht langzaam veranderen in een echt gezicht. Het veranderde in een vriendelijk gezicht en hij kende dat gezicht goed. Ook de omgeving veranderde geleidelijk aan. Het bos verdween, het gemompel verdween en tenslotte verdween de groep mensen. Langzaam maakte alles plaats voor een veel vertrouwder iets.

Hij liet zijn armen zakken en keek om zich heen.

Op de bank liggend, met een warme deken over zich heen,

zag hij het houten dressoir met daarop de tv, naast zich de salontafel en iets verderop de grote boekenkast. Hij was thuis... in zijn eigen woonkamer en het gezicht boven hem was het gezicht van dokter De Vos, hun eigen huisarts.

‘Welkom terug jongen...’ zei de vriendelijke stem van de huisarts.

‘Gelukkig, daar ben je Jim...’ en toen zag hij achter de huisarts, die op een stoel naast de bank zat, het opgeluchte gezicht van zijn moeder.

‘Rustig jongen,’ zei huisarts De Vos, ‘je hebt een lichte hersenschudding dus blijf maar rustig liggen. Het komt wel weer goed.’

Jim voelde zich moe en slaperig en kon zijn ogen amper openhouden.

De huisarts sprak op kalme, geruststellende toon verder.

‘Je bent een poosje weg geweest. Bewusteloos. Ik was toevallig in de buurt toen je moeder de praktijk belde. Ze heeft je gevonden in het bos aan de overkant, nét achter de struiken. Zij en je vriend hebben je naar huis gedragen en ik ben zo snel mogelijk gekomen. Je had een flink pak sneeuw op je hoofd gekregen, genoeg om je te doen inslapen.’

Toen pas zag Jim dat Mark naast hem stond, aan de andere kant van de bank.

Mark glimlachte.

‘Komt goed... Sherlock Holmes...’ zei hij.

Om Jims mond verscheen een flauwe glimlach.

Zijn moeder legde kort uit wat er gebeurd was.

‘Toen Mark je een uur geleden belde, kreeg hij geen gehoor. Vervolgens belde hij mij, maar ik kreeg ook geen gehoor. Hij is meteen hiernaartoe komen lopen en zag mij het bos ingaan. Gelukkig is hij mij gevolgd en samen troffen we je aan onder een flink pak sneeuw. Je was half bewusteloos en ijsig koud. Op dat moment heb ik de dokterspraktijk gebeld en hebben we je snel naar binnen gedragen.’

De dokter knikte.

‘Blijf vandaag en morgen maar lekker liggen, op de bank of in bed en laat je maar verwennen.’

‘Dank u wel dokter...’ mompelde Jim nog voor hij in slaap viel en deze keer had hij geen last van sneeuwmonsters en enge

mensen.

De dokter wendde zich tot Jims moeder en Mark.

‘Hij moet goed rusten. In ieder geval de rest van de dag en hou het maar wat warmer binnen. Hij heeft toch een flinke klap gehad van dat pak ijs sneeuw én hij heeft best lang in de ijzige kou gelegen. Maar ik weet zeker dat hij snel zal herstellen. Hij is sterk genoeg.’

‘Dank u dokter,’ zei Jims moeder, ‘en jij ook bedankt, Mark. Als jij er niet was geweest...’

‘Ach...’ reageerde Mark laconiek, ‘ik ken Jim onderhand wel... eh... ik bedoel daar niets negatiefs mee hoor...’

Jims moeder glimlachte.

‘Ik weet wat je bedoelt Mark. Soms neemt de speurder in Jim de overhand en raakt hij maar weer eens in de problemen. Tot nu toe is het altijd goed afgelopen, maar...’

Ze zweeg even en Mark zag de bezorgde uitdrukking op haar gezicht.

‘Ach, het komt wel weer goed mevrouw Callahan. Ik zal wel op hem letten en hem vertellen dat hij mij in het vervolg even moet waarschuwen als hij weer eens iets van plan is.’

‘Dank je Mark.’

De dokter had ondertussen zijn tas weer ingepakt en was opgestaan.

‘Sterkte mevrouw, en jij ook jongen...’ sprak hij vriendelijk, gaf beiden een hand en liep richting voordeur.

Hij pakte zijn zware overjas van de kapstok, trok deze aan en knoopte hem goed dicht. Vervolgens zette hij zijn pet op en nam zijn tas onder de arm. Jims moeder had gewacht tot hij zich goed ingepakt had en opende de deur. Een ijzige kou, gepaard met een vlaag sneeuw, vloog naar binnen. De auto van de dokter was haast helemaal ondergesneeuwd.

‘Een sneeuwscooter zou op dit moment meer van pas komen!’ zei hij terwijl hij zijn pet vastdrukte en naar buiten stapte.

Jims moeder glimlachte en sloot snel de deur weer.

Ook Mark pakte zijn jas van de kapstok, sloeg een das om zijn nek en zette een wollen muts op. Terwijl hij zijn handschoenen aantrok zei hij: ‘Zou u het me willen laten weten als Jim weer wakker is?’

‘Natuurlijk Mark. Dan bel ik je meteen, of misschien belt hij je zelf wel. Nogmaals bedankt voor je hulp.’

Opnieuw opende ze de voordeur en opnieuw werd de hal gevuld met een ijzige kou en een lading stuifsnieuw. Toen ze de kamer weer betrad trof ze Jim vredig slapend aan op de bank en besloot ze zijn vader te bellen.

5. Een andere dokter doet zijn intrede

Op hetzelfde moment opende de man met de baard in de lange, witte jas de metalen deur en betrad het laboratorium. Het was een enorme, goed verlichte ruimte met witte tafels die opgesteld stonden in drie lange rijen.

Elke tafel was geheel gevuld met laboratoriumapparatuur zoals allerlei soorten, kleuren en maten monsterflessen, destillatieapparatuur, zeefapparatuur, grote en kleine tafelcentrifuges, fysische meetapparatuur, schudders enzovoorts. Langs de muren stonden koelkasten en glazen vitrinekasten opgesteld, gevuld met flesjes en potjes van allerlei grootte en in elke denkbare kleur. Aan de meeste tafels waren laboranten geconcentreerd bezig met hun taak en slechts enkele tafels waren ongebruikt.

De man met de baard keek met half dichtgeknepen ogen de zaal in alsof hij iets, of iemand, zocht.

Toen werd hij door iemand achter in het laboratorium opgemerkt en een arm schoot enthousiast de lucht in. De man grijnsde en liep er meteen naartoe, hier en daar een laborant vriendelijk groetend. Aangekomen bij de man die hij zocht stak hij zijn hand uit en stelde zich kort maar duidelijk voor.

‘Karlstrom...’

‘Muller, Ronald Muller. Hoe maakt u het dokter Karlstrom?’ en het was duidelijk dat de man tegen de dokter opkeek, zowel letterlijk als figuurlijk want de dokter was een lange, forse man en Ronald muller was nogal kort en slank uitgevallen.

‘Hoever staat het met de tests? Zijn er al resultaten?’

Dokter Karlstrom had duidelijk geen zin in een gesprek en kwam meteen ter zake, wat Ronald Muller enigszins zenuwachtig maakte. De dokter kwam precies met het beeld dat hij zich van de man gevormd had, overeen. Dokter Karlstrom was afgestudeerd als professor in de moleculaire biologie alsook in de medische natuurwetenschappen. Hij hield zich momenteel vooral bezig met bacteriologische onderzoeken, op welk vlak hij al baanbrekend werk had verricht. Zijn naam werd in de medische literatuur vaak

genoemd en er waren al vele artikelen van zijn hand verschenen.

Hij was sinds enkele jaren hoofd van het klinisch chemisch- en medisch laboratorium van het universiteitsziekenhuis en had een goede reputatie opgebouwd.

Zijn sociale vaardigheden lieten soms te wensen over maar hij was ongeëvenaard wat zijn kennis, zoals het ontstaan en bestrijden van ontstekingen, betrof.

Ronald Muller was medisch analist en kon er alleen maar van dromen ooit op het niveau van de dokter te staan. Desalniettemin vond hij het een hele eer met zo'n vooraanstaand man samen te mogen werken en was vastbesloten elke gelegenheid te benutten zoveel mogelijk ervaring op te doen.

Hij keek naar de serie petrischaaltjes met de bacteriekweken en had het liefst het antwoord gegeven dat dokter Karlstrom had willen horen.

'We zijn al ver gevorderd dokter, maar tot nu toe zijn alle uitslagen nog negatief. We gaan nu proberen om...'

'Prima...' viel de dokter hem ongeduldig in de rede. 'Ga maar door, ik zal je nieuwe informatie geven en daarmee zou het moeten lukken.'

Vervolgens nam hij plaats voor achter een computer, sloot een USB-stick aan en opende allerlei mappen met grafieken, formules en berekeningen.

'Kijk,' zei hij tegen de analist, 'ik denk dat jullie hier fout zitten.'

Met zijn wijsvinger wees hij op een formule die uit zeker twee lange regels bestond.

De analist keek zeer geïnteresseerd naar het scherm, pakte zijn pen en notitieboekje en maakte meteen een aantekening. Ondertussen had dokter Karlstrom alweer een andere map geopend en nam opnieuw het woord.

'Ik denk dat het mis gaat in de proliferatiefase, de generatiecapaciteit van de stabiele cellen is nog steeds niet voldoende. Dit wat betreft het weefsel. Wat belangrijker is: hier zie je mijn nieuwe berekeningen wat betreft de doseringen van de verschillende glucocorticoïden. Vergeet de vorige berekeningen en ga hier meteen mee aan de slag. Het

ontstekingsremmende proces zou zo een behoorlijke boost moeten krijgen.'

Nog steeds naar het computerscherm kijkend antwoordde de analist: 'Komt in orde dokter, ik maak er meteen werk van.'

De dokter stond weer op en klopte de analist op de schouder. 'Die USB krijg ik later wel terug...' zei hij en liep richting uitgang.

Ronald Muller was in zijn nopjes met deze belangrijke opdracht want hij hoopte zijn naam eindelijk eens in een vakblad te zien en als dit onderzoek zou slagen zou hij misschien wel genoemd worden als assistent van de grote dokter Karlstrom.

Wat Ronald echter niet wist, en niet kón weten, was dat de grote dokter Karlstrom, voor wat betreft hun prijzenswaardige, gezamenlijke onderzoek naar een medicijn voor allerhande ontstekingen, er ook een persoonlijk onderzoek op nahield!

Waar de dokter 's nachts, als er slechts nog maar een kleine groep laboranten aanwezig was, mee bezig was, was iets heel anders. Natuurlijk zou hij daar nog wel mee geconfronteerd worden. En al vrij spoedig.

Wat later in de middag werd Jim wakker met een lichte hoofdpijn. Hij lag nog steeds op de bank, met een deken over zich heen en op zijn neuriënde moeder na was het stil in huis. Hij draaide zijn hoofd een beetje en zag haar zitten aan de grote eettafel, samen met zijn zusje.

Beiden zaten zeer geconcentreerd gebogen over iets dat hoogstwaarschijnlijk een kleurboek was.

Toen hij de deken terugsloeg merkte zijn moeder hem op.

'Hoi slaapkop... hoe voel je je?'

Jim glimlachte.

'Geweldig ma. Ik voel me geweldig,' en meteen greep hij naar zijn voorhoofd.

'Kan ik iets voor je doen?' vroeg zijn moeder.

'Nee, dank je ma. Of toch... zou ik de afstandsbediening van de tv mogen?' en nog voor Jim uitgesproken was, was Sophie van haar stoel geklommen en had Jim de afstandsbediening gegeven.

Hij draaide een beetje op zijn zij en zette de tv aan, in de hoop een zender te vinden die nieuws te melden had over de mysterieuze verdwijningen. Eindelijk had hij er een gevonden en een politiewoordvoerder was aan het woord;

'...familieleden als kennissen ondervraagd maar niemand kon nieuwe informatie geven. Momenteel gaan we na of er een verband bestaat tussen de verdwijningen en de ziektegevallen en we sluiten ook misdrijven niet uit. Het extreme weer bemoeilijkt iedere zoekactie maar we doen wat we kunnen. Op dit moment zijn alle verloven ingetrokken en zijn we druk bezig met het opzetten van een informatiecentrum waar u informatie kunt inwinnen of verstrekken...'

Vanavond zouden er vast meer nieuwsuitzendingen zijn, maar duidelijk was dat de politie nog niets meer wist dan vanochtend. Jim begreep dat je zonder aanwijzingen niets kunt beginnen. Hij bedacht dat het een kwestie van tijd zou zijn voor de eerste aanwijzing zich zou aandienen en hij hoopte dat de politie die dan zou zien. Zijn gevoel zei hem dat het wel eens om een hele merkwaardige zaak zou kunnen gaan.

Later zou blijken dat *merkwaardig* nog te zacht uitgedrukt zou zijn!

Hij voelde in zijn broekzak en haalde zijn mobieltje tevoorschijn. Tijd om Mark iets te laten weten.

Na slechts enkele seconden werd aan de andere kant van de lijn al opgenomen.

'Hoi Jim...' zei Mark enthousiast, *'...hoe is het nu? Al een beetje beter? Waarschuw me volgende keer als je in het bos sneeuwpoppen wil gaan maken, maar eh...wat deed je daar eigenlijk?'*

Jim besloot open kaart te spelen en Mark zou trouwens niet anders van hem verwachten dan dat hij zich met de zaak van de verdwenen chauffeur bezig zou houden. Het gebeurde nota bene vlak voor zijn deur!

'Luister Mark, de verdwenen chauffeur van vanochtend... die is niet zomaar in rook opgegaan.'

Mark was nieuwsgierig geworden.

'Hoe bedoel je? Wat heb je ontdekt?'

'Ach,' antwoordde Jim, 'de beste man is niet in rook opgegaan en is ook niet ontvoerd. Hij heeft gewoon, uit vrije wil, zijn auto verlaten en is vervolgens het bos ingegaan, in het bos verdwenen. Moet gebeurd zijn voor de strooiwagen de hoek omkwam.'

'Hoe weet je dat hij het bos in is gelopen?' vroeg Mark.

'Simpel, ik heb voetstappen in de sneeuw gevonden, aan de overkant van de weg. Werkschoenen. Die kunnen alleen van hem geweest zijn. Daarvoor had het de hele nacht gesneeuwd. De politie en de andere chauffeur hadden alles rondom de plaats van de sneeuwschuiver vertrapt... hebben zelf daar de voetstappen uitgewist... weg aanwijzing.'

Het bleef even stil aan de andere kant.

'Heb je dit al aan de politie verteld?' vroeg Mark.

'Nee, ben nog maar net wakker maar dat zal ik zeker doen. Op dit moment kunnen ze elke aanwijzing gebruiken, denk ik.'

'Jim, hou je nu even rustig en laat het verder aan de politie over,' maar terwijl Mark dit zei wist hij al dat hij iets onmogelijks vroeg. Hij voegde er dan ook snel aan toe: *'Je wil natuurlijk zo snel mogelijk het bos weer in en aan de andere kant naar sporen gaan zoeken. Rust dan in ieder geval vandaag nog uit en dan zie ik je morgen. Dan gaan we samen even kijken.'*

'Geweldig Mark,' reageerde Jim en was blij met Marks hulp.

'Dan zie ik je morgen...'

'Tot morgen Jim...' en de verbinding werd verbroken.

Tevreden toetste Jim het nummer van het plaatselijke politiebureau in en wachtte tot er opgenomen werd, wat vrij lang duurde

Toen er eindelijk opgenomen werd, werd Jim verzocht opnieuw een moment geduld te hebben. Na enige tijd stelde een agent aan de andere kant van de lijn zich voor en vroeg vriendelijk of hij Jim van dienst kon zijn.

'U spreekt met Jim Callahan,' antwoordde Jim, 'ik was vanmorgen bij u op het bureau in verband met de verdwenen chauffeur van de sneeuwschuiver. Misschien is hij al terecht...'

'Helaas is er nog geen nieuws te melden jongeman,' klonk het aan de andere kant.

'Misschien kan ik u helpen...' zei Jim opgewekt. 'Ik heb vlakbij de sneeuwschuiver voetstappen in de sneeuw gevonden die hoogstwaarschijnlijk van de verdwenen man zijn. Ze leidden het bos in en ik ben ze zo ver mogelijk gevolgd. Helaas ben ik niet zo ver gekomen.'

'Dat is geweldig jongen, ik heb het genoteerd en we zullen er zo snel mogelijk werk van maken. Op dit moment is er haast geen agent meer op het bureau, we zijn zwaar onderbezet. Het weer speelt ons parten, er gebeurt veel op de wegen en veel agenten onderzoeken de andere vreemde voorvallen.

Ik beloof je dat we er vandaag nog naar gaan kijken. Hopelijk heeft de sneeuw de sporen dan nog niet uitgewist, maar... mag ik nog een keer je adres?'

Jim gaf zijn adres door en verbrak de verbinding.

Natuurlijk begreep hij dat de politie het momenteel verschrikkelijk druk had met alle gebeurtenissen van die dag maar wat hij ontdekt had liet hem niet los. Hij zag het beeld van een bewusteloze man, bedolven onder de sneeuw, al voor zich en hij kon zich niet langer bedwingen.

Langzaam kwam hij overeind en bleef even stil zitten op de bank, hopen dat de hoofdpijn een beetje weg zou trekken. Natuurlijk had zijn moeder het gesprek gevolgd en liep op hem toe.

'Wat ben je van plan Jim? Je zou beter blijven liggen.'

'Sorry ma... ik heb iets ontdekt aan de overkant en ik moet daar gewoon naartoe.'

'Je hebt een lichte hersenschudding Jim,' zei zijn moeder bezorgd, maar ze begreep wat hij bedoelde.

'Je moet er toch niet aan denken dat daar buiten ergens een man onder de sneeuw bedolven ligt. De politie komt waarschijnlijk pas veel later dus ik moet zelf gaan kijken.'

Zijn moeder begreep de ernst van de situatie.

'Kleed je dan maar vast goed aan terwijl ik Mark bel, dan kunnen jullie samen gaan kijken. Maar doe het rustig aan.'

Jim keek opgelucht en was blij dat zijn moeder de ernst van de situatie inzag. Terwijl hij voorzichtig opstond, zijn schoenen aandeed en zich goed warm aankleedde deed zijn

moeder wat ze gezegd had.

Tegen de tijd dat hij klaar was om naar buiten te gaan en de kou te trotseren arriveerde Mark die geen enkele moeite deed Jim van gedachte te doen veranderen.

Hij wist hoe zinloos dat zou zijn.

6. Redder in nood

De twee baanden zich een weg door een laag sneeuw van zeker veertig centimeter dik. Er was die ochtend behoorlijk weer wat gevallen en natuurlijk waren de voetstappen al lang niet meer te zien.

Jim liep voorop, zijn voeten bij elke stap hoog optillend als een trotse ooevaar. Mark liep vlak achter hem en moest moeite doen Jim bij te houden. Ook hij begreep wel waar het Jim om ging en was benieuwd of ze nog een aanwijzing zouden vinden. Na enkele minuten waren ze al voorbij het punt waar Jim eerder die dag om had moeten keren vanwege de sneeuwstorm.

Alhoewel het erg bewolkt was, sneeuwde het niet en was de wind gaan liggen. Na een minuut of tien kwam de bosrand in zicht en slaakte Mark een zucht van verlichting. Nog even en ze zouden het bos weer uit zijn. Jim gokte dat de weggerende chauffeur deze route gevolgd had maar hij besepte dat de man net zo goed een heel andere richting ingeslagen kon zijn.

Net voor de twee jongens het bos verlieten en het trottoir op wilde stappen viel Jims oog op een grote, omgevallen boom die ongeveer een meter boven de grond hing, leunend tegen een andere boom. Tussen de dikke laag sneeuw en de boom was behoorlijk wat ruimte en Jim besloot dat het de moeite waard was er even langs te lopen en een kijkje te nemen.

Of het intuïtie was of puur geluk, wat toen gebeurde zouden de jongens niet snel vergeten en dit gold zeker ook voor de man wiens bewusteloze lichaam ze daar aantroffen!

Dokter Karlstrom zat in zijn leren fauteuil achter zijn grote, glimmende, mahoniehouten bureau met zijn mobieltje in zijn hand. Met zijn vrije hand toetste hij een, schijnbaar voor hem bekend, nummer in en wachtte op verbinding.

‘Karlstrom hier,’ zei hij nors. ‘Hoe staat het ermee?’

Hij luisterde even naar de reactie aan de andere kant van de lijn en ging weer door.

‘Doe maar wat je moet doen, er staat te veel op het spel... nee, we kunnen nu niet meer terug. Stel je eens voor als we

slagen... nee... ook daar hebben we het al uitvoerig over gehad... luister... niet in paniek raken... doe jij gewoon wat je moet doen dan zorg ik wel voor resultaten. Ik voel gewoon dat we op de goede weg zitten en nu niet op moeten geven... ja, ik bel je nog.'

Behoorlijk ontevreden drukte de dokter af maar al snel verdween zijn slechte humeur en was hij weer de optimistische arts die hij nu eenmaal was.

Een vooruitstrevender iemand was in de verste verte niet te vinden en gesterkt door zijn vele ontdekkingen en overwinningen durfde hij steeds een stap verder te gaan dan welke arts maar ook.

Het kwam geen moment in hem op dat hij momenteel misschien toch een stap te ver gegaan was.

Hij keek op zijn horloge, nog een kwartiertje en het laboratoriumpersoneel zou naar huis gaan, voor hen zat de dag er weer op.

Voor hem... dokter Karlstrom, begon dan het echte werk pas...

De twee ambulancemedewerkers hadden de zwaar onderkoelde man snel in een polyester nooddeken gewikkeld, op een brancard gelegd en in de ambulance aan een kort onderzoek onderworpen. Vervolgens was de ambulance snel weggereden, de twee jongens achterlatend bij de jonge politieagent die inmiddels gearriveerd was.

De agent nam de namen en adressen van de jongens op, noteerde hun telefoonnummers en haastte zich naar de volgende oproep.

Jim, nog steeds met zijn mobieltje in zijn hand, keek Mark met een glimlach aan.

'Ja Jim...' reageerde Mark luchtig, '...je hebt weer eens gelijk gehad. Je voor gevoel was weer eens juist.'

Jim was natuurlijk blij dat hij iemand van een wisse dood had gered maar kon niet helemaal tevreden zijn.

'Ik vraag me af wat die man bezielde,' zei hij, 'waarom is hij vanochtend zijn cabine uitgesprongen en vervolgens het bos ingerend? Waardoor is hij daarna hier bewusteloos geraakt? Vraag jij je niet af of dit iets te maken heeft met al die andere

vreemde gebeurtenissen van vandaag?’

Mark keek Jim hoofdschuddend aan.

‘De politie zal het vroeg of laat wel uitvogelen, Jim. Kom, laten we teruggaan, het begint alweer donker en kouder te worden.’

Alhoewel Jim met zijn voorstel instemde wist Mark dat ze op het punt stonden zich in een ijskoud avontuur te storten.

Hij kende Jim ondertussen goed genoeg!

De dokter opende de papieren zak en haalde een broodje kaas tevoorschijn. Terwijl hij een hap nam tuurde hij geconcentreerd naar een van de computerschermen voor hem.

Er waren slechts enkele laboranten nog aan het werk. Er waren altijd wel spoedgevallen en het kwam voor dat een arts in zo’n geval snel een bloedonderzoek of een weefseltest wilde. De laboranten sloegen echter geen acht op dokter Karlstrom die de laatste weken wel vaker de hele nacht in het laboratorium aan het werk was.

Een slok van zijn koffie nemend drukte de dokter op wat toetsen en er verscheen een glimlach op zijn bebaarde gezicht. Blijkbaar was hij tevreden met wat hij op het scherm zag.

Vervolgens liet hij zijn broodje en de koffie even voor wat het was en liep naar een grote, glazen vitrinekast met een slot waar hij alleen de sleutel van had. Na een zachte klik sprong het slot open en kon hij een gelabeld petrishaaltje van een van de schappen nemen.

Na de kast zorgvuldig weer afgesloten te hebben liep hij terug naar zijn tafel, plaatste het schaaltje op het blad en draaide langzaam het dekseltje los.

Met een glazen pipetje zoog hij wat van de vloeibare substantie op en kneep het pipetje leeg op een glazen microscoopglasje. Vervolgens legde hij er nog een glasje op en plaatste ze toen onder een van de biologische microscopen, speciaal bedoeld voor het bestuderen van micro-organismen, cellen en weefsels. Na het monster enige tijd bestudeerd te hebben nam hij de glaasjes eronder vandaan en gooide ze in de prullenbak. De overige vloeistof,

die zich nog in het petrischaaltje bevond, nam hij er met het pipetje helemaal uit en kneep het leeg in een kleine ampul. Daarna nam hij enkele flesjes met vloeistoffen, mengde nauwkeurig afgemeten hoeveelheden in een bekertje en goot dit eveneens voorzichtig in de ampul die nu tot de rand gevuld was. Tot slot sloot hij de ampul zorgvuldig af met een dopje.

Tevreden zette hij het voor zich neer en bleef er even naar kijken alsof het elk moment tot leven kon komen. Natuurlijk bleef het roerloos staan, maar het leek alsof het iets betoverends voor de dokter had. Hij keek even naar de laboranten, geen reactie.

Snel stopte hij het in een van de zakken van zijn witte doktersjas, drukte wat toetsen in op het toetsenbord zodat alle informatie op het scherm verdween en plaatste het petrischaaltje terug in de vitrinekast die hij zorgvuldig afslot. Het gebruikte pipetje gooide hij eveneens in de prullenbak.

Achterdochtig om zich heen kijkend verliet hij het laboratorium weer en haastte zich terug naar zijn spreekkamer.

Hij had nog wat zaken te regelen maar was er zeker van dat het hem deze keer gelukt was.

Net zo zeker als alle voorgaande keren die achteraf een mislukking bleken te zijn!

Het was rond tien en Jim en zijn ouders hadden wat bijgepraat. Natuurlijk waren ze blij dat Jim en Mark hoogstwaarschijnlijk iemands leven gered hadden maar ze waren wel heel bezorgd geweest na Jims aanvaring met het pak keiharde sneeuw vanochtend.

Natuurlijk probeerden zijn ouders hem ervan te overtuigen dat de vreemde gebeurtenissen van vandaag een zaak van de politie waren en mocht Jim iets ontdekt denken te hebben, dat hij dat aan de politie door moest geven.

‘Op een dag als vandaag kan de politie wel wat hulp gebruiken,’ zei Jim. ‘Maar ik zal voorzichtiger zijn en bovendien heb ik Mark om me in de gaten te houden.’

Zijn ouders keken elkaar aan en besloten dat het zinloos was

op die uitspraak te reageren.

7. Ziekenhuisperikelen

Natuurlijk waren de mysterieuze verdwijningen en de plotselinge ziektegevallen het gesprek van de dag, het extreme winterweer was erdoor op de achtergrond geraakt ondanks het feit dat de situatie buiten nog niets veranderd was.

Het had de afgelopen nacht opnieuw gesneeuwd en op de plaatsen waar niet schoongemaakt en gestrooid was lag nu een pak sneeuw van zeker een halve meter dik. Dit tot groot vermaak van de kinderen die de tijd van hun leven hadden.

De gemeente had inmiddels ook extra mensen ingezet om de trottoirs schoon te houden omdat die anders volkomen onbegaanbaar zouden zijn. De meeste mensen waren nu wel gewend aan de barre, winterse omstandigheden en hielden hun opritten en stoepjes zelf schoon. De aanrijroutes naar de supermarkten en veel andere winkels werden inmiddels dagelijks schoongemaakt door sneeuwschuivers en strooiwagens. Ja, men begon een beetje aan de winter te wennen.

Jim was deze keer niet vroeg opgestaan. Het was al bijna elf uur toen hij wakker werd en langzaam maar zeker kwamen de gebeurtenissen van de vorige dag weer in zijn herinnering terug.

Hij begreep nu de droom die hij had tijdens zijn bewusteloosheid, als je het tenminste zo kon noemen. De grote, witte gedaante bleek het harde stuk ijs met sneeuw te zijn dat vanaf een tak boven op hem gevallen was en de drieëntwintig ziek uitziende mensen waren de mensen die spoorloos verdwenen waren.

De man die voorop liep zou de verdwenen chauffeur geweest kunnen zijn en het feit dat ze allemaal met uitgestoken armen naar hem toe kwamen kan erop duiden dat ze hem om hulp vroegen. Zijn verbeelding had hem grondig parten gespeeld. Het was wel waar dat hij graag iedereen wilde helpen en hij werd blij van de gedachte dat hij de vorige dag iemand ook daadwerkelijk had kunnen helpen.

Hoe zou het gaan met de chauffeur van de sneeuwschuiver?

Hij besloot straks langs het ziekenhuis te gaan en te informeren maar natuurlijk niet zonder eerst Mark te bellen. Hij had zijn ouders beloofd er niet alleen op uit te gaan en daar zou hij zich aan houden.

Jim wist dat zijn ouders het liefst zouden zien dat hij vandaag thuis zou blijven en zich rustig zou houden om te herstellen van zijn lichte hersenschudding. Hij voelde zich echter vrij goed maar nam zich voor vandaag toch nog iets tegen de lichte hoofdpijn in te nemen.

Rustig ging hij op de rand van zijn bed zitten en stond langzaam op. Hij was niet duizelig en ook de hoofdpijn viel reuze mee, wat hem goede moed gaf. Na zich aangekleed te hebben klikte hij zijn computer aan en besloot enkele nieuwssites op te zoeken om te zien of er al meer bekend was over de vreemde voorvallen van gisteren.

Al snel bleek dat er de hele dag vreemde gebeurtenissen hadden plaatsgevonden. Met tussenpozen waren nog enkele mensen verdwenen, ziek geworden of bewusteloos geraakt. Enkele mensen waren echter in de loop van de middag en avond teruggevonden, maar wel op de meest vreemde plaatsen. Sommigen waren haast doodgevroren, zoals de chauffeur die door Jim gevonden was, maar allen waren ze behoorlijk ziek geweest. Ook konden ze zich niets meer herinneren van die dag, alsof er een gat in hun geheugen geslagen was, maar slechts een enkeling verkeerde nog in levensgevaar.

Veel mensen waren echter nog niet terecht.

Zowel de politie als de artsen stonden voor een compleet raadsel en inmiddels had de RIVM, het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu, een grondig onderzoek ingesteld. Alle ziektegevallen werden zeer zorgvuldig onderzocht in verband met eventueel besmettingsgevaar en gekeken werd of er onderlinge overeenkomsten waren. Door speciaal opgeleide inspecteurs, met bijzondere bevoegdheden, werd de medische geschiedenis van alle patiënten nagegaan en werd er zoveel mogelijk informatie verzameld die van belang voor het onderzoek kon zijn.

Ook de politie deed haar uiterste best en zowel rechercheurs als specialisten van Forensische Opsporing hadden hun

handen vol aan al deze zaken. De politie had inmiddels zelfs een TGO, Team Grootschalige Opsporing, opgericht in de hoop zo de mensen te vinden die nog steeds verdwenen waren.

Jim sloot de computer weer af en begaf zich naar beneden waar zijn moeder hem al opwachtte.

‘Goedemorgen held,’ begroette ze hem opgewekt, ‘voel je je alweer wat beter?’

Jim knikte.

‘Ja hoor, ik neem dadelijk nog een pijnstiller in en wil even naar het ziekenhuis gaan om te informeren naar de chauffeur. Ik zal Mark vragen mee te gaan.’

‘Prima maar eerst moet je wat eten en drinken, ik zal wat voor je maken. Je zusje speelt bij een vriendinnetje vandaag dus kun je hier in alle rust wat bijkomen.’

‘Maar het gaat echt al beter hoor,’ verdedigde Jim zich en zette zich neer op de bank terwijl hij zijn vriend, Mark, belde.

De telefoon ging over en dokter Karlstrom drukte op een knop op het met leer bekleedde en met hout ingelegde stuur van zijn opzichtige Jaguar V12.

‘Karlstrom...’ zei hij terwijl hij met een gangetje van tachtig kilometer per uur rustig doorreed over de vrijgemaakte rijstrook van de autosnelweg.

Er klonk een ietwat nerveuze stem door de luidsprekers van de auto en even luisterde hij naar wat de beller te melden had.

Toen nam hij het gesprek over.

‘Luister eens... ik snap je bezorgdheid maar daar is geen enkele reden toe. Alles komt in orde... denk je dat ik zo ver gekomen ben door zo kortzichtig te denken? De grootste ontdekkingen in de medische wetenschap zijn gedaan door risico’s te nemen en dat gebeurt nu nog steeds volop. Ik verzeker je, als we eenmaal succes hebben zal men snel vergeten zijn wat eraan vooraf is gegaan.’

Hij zweeg even, alsof hij overdacht wat hij vervolgens zou zeggen.

‘Ik heb trouwens goed nieuws...’ vervolgde hij, ‘het is me gelukt. Ik heb het middel... meer kan ik nu niet zeggen. Ik ben

nu onderweg naar een afspraak om het een en ander te regelen en zit ook de rest van de dag vol. We spreken elkaar vanavond.'

Hij drukte de knop op het stuur in en de verbinding was verbroken.

De techniek staat voor niets dacht hij bij zichzelf en gaf richting aan om de eerstvolgende afslag te nemen.

Het grote universitaire ziekenhuis lag aan de rand van de stad, langs de snelweg, en de afstand was voor Jim en Mark goed te fietsen. Dat wil zeggen, onder gunstige weersomstandigheden.

De rit op de mountainbikes duurde vandaag minstens drie keer zo lang, ondanks de brede banden en het diepe profiel. De twee konden uitstekend met hun fietsen overweg en hadden er eigenlijk wel plezier in. Op de gestrooide wegen was redelijk te fietsen maar op de fietspaden vereiste het soms heel wat moed, kunst en vliegwerk om overeind te blijven.

Het autoverkeer bewoog zich langzaam en veel mensen vonden het verstandiger er te voet op uit te trekken. Hier en daar vlogen wat sneeuwballen door de lucht van spelende kinderen en werden sleeën voortgetrokken, bepakt met boodschappen.

Op veel plaatsen werden door bestelauto's boodschappen en medicijnen bezorgd en was men al ver gevorderd met het schoonmaken van de trottoirs. Al met al leek het erop dat de meeste mensen zich aardig op de situatie ingesteld hadden.

Eenmaal aangekomen bij de hoofdingang van het ziekenhuis parkeerden de jongens hun fietsen in de rekken, zetten ze goed op slot en betraden de grote, warme hal. Ze besloten maar meteen naar de informatiebalie te lopen en te informeren naar de chauffeur die gisteren binnengebracht moest zijn.

Nadat een vriendelijke medewerkster de jongens de nodige informatie had gegeven over de afdeling waar de man zich momenteel bevond, begaven ze zich naar de liften. Bij het trappenhuis, naast de liften, stond Jim even stil, keek Mark aan, die zijn blik nee-schuddend beantwoordde en liep door

naar de liften.

Onder andere omstandigheden zouden de twee er een sport van gemaakt hebben wie er het eerst boven zou zijn. Hij die de trap zou pakken of hij die de lift zou nemen.

Aangekomen op de zevende verdieping informeerden ze bij de meldbalie nogmaals en werd hen het kamernummer gegeven met het verzoek het niet al te lang te maken.

De man was nog zwak en had nog best veel rust nodig en vanzelfsprekend zouden de jongens daar wel rekening mee houden.

Jim liep voorop en klopte op de brede deur van de kamer. Er kwam geen antwoord en langzaam opende hij de deur. De man lag op het bed, weggestopt onder de dekens en kreeg extra zuurstof toegediend via een slangetje in de neus. Naast het bed stond een standaard met daaraan een infuuszakje met een transparante vloeistof die via een slang en een naald zijn arm inging.

‘Kom binnen...’ zei de man zacht toen hij Jim opmerkte, ‘kom maar binnen, hoor.’

Jim en Mark betraden de kamer en Jim stak zijn hand uit om de man te begroeten.

‘Jim Callahan... en dit is mijn vriend Mark. Ik heb u gisteren gevonden in het bos.’

De man glimlachte en gaf de jongens, zichtbaar blij, een hand.

‘Nico Veerman. Ga zitten jongens... wat ben ik blij dat ik jullie zie,’ zei hij terwijl hij Jim aankeek. ‘Toen ik vanochtend wakker werd hebben ze me verteld wat er gebeurd was en dat ik mijn leven te danken heb aan een jongeman.’

Jim glunderde.

‘Eigenlijk hebt u dat te danken aan ons beiden, zonder Mark mocht ik namelijk de deur niet uit...’ en hij vertelde wat er zich gisteren afgespeeld had.

Na Jims verhaal aangehoord te hebben vertelde Nico dat hij zich van de vorige dag niets meer kon herinneren.

‘Al wat ik nog weet is dat ik al heel vroeg gewoon naar m’n werk gegaan ben, in de sneeuwschuiver ben gestapt en ben gaan rijden. Heel vaag herinner ik me een verschrikkelijke pijn in m’n nek en m’n hoofd... en dat was het hoor. Vanaf dat moment is het één zwart gat. Ook de dokters snappen er niks

van omdat ze niks bijzonders hebben kunnen vinden. Ze onderzoeken nog of het iets te maken heeft met mijn astma maar ze denken van niet hoor. Ze hebben me vanochtend wel veel vragen gesteld hoor. Of ik dit vaker heb meegemaakt, of ik in het buitenland ben geweest, welke medicijnen ik gebruik en of ik sinds kort nieuwe medicijnen ben gaan gebruiken...'

Zijn verhaal werd onderbroken doordat er op de deur geklopt werd en een jonge verpleegster de kamer binnenkwam.

'Goedemorgen,' begroette ze het drietal vriendelijk. 'Ik kom vragen of meneer misschien wat wil drinken.'

'Nee dank u zuster,' antwoordde Nico, 'maar ik zou graag een beetje rechtop gaan zitten. Kunt u...'

'Natuurlijk,' reageerde ze meteen, 'ik zal het bed een beetje verstellen.'

Ogenblikkelijk liep ze naar het hoofdeinde van het bed, nam de afstandsbediening en drukte op een knop zodat het hoofdeinde omhoogkwam.

'Dank u wel hoor,' zei Nico en terwijl ze de afstandsbediening terughing aan het bed en iets wilde zeggen stapte ze achteruit.

Misschien een beetje onnadenkend want ze viel meteen achterover, evenals de infuusstandaard waar ze met een voet achter bleef haken. Ze zou met een smak kennis hebben gemaakt met de harde vloer als Jim niet bliksemsnel gereageerd had.

Al zittend op zijn stoel stak hij zijn arm uit en ving haar op terwijl hij met zijn andere, zijn vrije hand de omvallende infuusstandaard opving die anders zeker bovenop haar gevallen zou zijn.

Met alle gevolgen voor haar en de patiënt.

Terwijl Jim daar zat, met in de ene arm de gevallen verpleegster en in de andere hand de omgevallen infuusstandaard, kruisten hun blikken elkaar. Om een of andere reden kon Jim zijn blik niet meteen van de hare losmaken en het meisje, dat nog steeds in zijn arm lag, kon háár blik niet van de zijne losmaken. Even leek het op een plaatje uit een sprookje, een betoverend moment in een

romantische film.

Mark en Nico sloegen het tafereel vol verbazing gade en even wist niemand iets te zeggen. Voorzichtig waagde Mark uiteindelijk een poging.

‘Eh... Jim... alles goed?’

Nu pas maakte Jim zijn blik los van de hare en langzaam hielp hij haar overeind te komen en zette hij de infuusstandaard weer recht.

‘Ja hoor Mark,’ antwoordde hij en keek het meisje opnieuw aan.

‘Met jou ook alles goed?’ vroeg hij beleefd.

‘Uh... ja natuurlijk. Dank je wel. Sorry hoor... ik bleef met m’n voet achter de standaard haken...’ zei ze verontschuldigend.

‘Maar ik moet weer verder, nogmaals bedankt...’

‘Jim,’ reageerde hij meteen. Ik heet Jim... Jim Callahan...’

Nu bloosde ze een beetje maar maakte aanstalten verder met haar werk te gaan.

‘Bedankt Jim... en nogmaals sorry meneer,’ zei ze en ze keek even naar de man die in het bed lag en ze verliet de kamer.

Terwijl Jim haar nakeek streek hij met een hand door zijn haar en keek vervolgens even naar Mark die zich met een grijns op zijn gezicht zat te vermaken. Toen wendde Jim zich weer tot Nico Veerman, die hem eveneens met een vermakelijke uitdrukking op zijn gezicht aanstaarde.

‘Meneer Veerman, u zei zojuist dat u sinds kort nieuwe medicijnen bent gaan gebruiken. Zou dat ermee te maken kunnen hebben?’

‘Nico,’ zei de man, ‘zeg maar gewoon Nico en *je* hoor. Ik zou een nieuw medicijn toegediend krijgen, ik weet niet precies wat het is hoor, maar ik heb eergisteren mijn eerste spuit gehad.’

‘Hoe bedoelt u... sorry, hoe bedoel *je* Nico?’ vroeg Jim nieuwsgierig.

‘Nou... mijn dokter had het over een nieuw medicijn dat mijn klachten moest verminderen, of zelfs kon doen verdwijnen. Ik heb het namelijk soms nogal benauwd hoor. Het schijnt iets te zijn met ontstekingen in mijn luchtwegen en mijn longen, maar dit medicijn kon de ontstekingen wegnemen en weghouden. Het moest wel met een spuit en ik heb